

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ

8 Ιουλίου 2007
Κυριακή ΣΤ΄ Ματθαίου

«Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.»

Μιὰ ἔννοια, μιὰ λέξη, ἀδελφοί, εἶναι πολὺ γνωστὴ σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· εἶναι ἡ λέξη ἁμαρτία. Καὶ ἡ ἁμαρτία προέρχεται, ὡς γνωστόν, ἐκ τοῦ πονηροῦ, ποὺ ὡς ἄλλος κακὸς γεωπόνος μπολιάζει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ διάφορα μπόλια τοῦ κακοῦ πού, ὅταν ἀναπτυχθοῦν καὶ ἐξελιχθοῦν σὲ πάθη, κυριαρχοῦν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν καθιστοῦν ταλαίπωρο, δυστυχῆ «χαλεπὸν λίαν».

Τὰ ἁμαρτήματα εἶναι δυνατὸν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς τελούμενα ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ, ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ ἢ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ καὶ οἰκοδομοῦν σταθερὰ ροπὴ πρὸς τὸ κακὸ καὶ τελικὰ ἀποσποῦν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνία του πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τότε «ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ καὶ ἡ ψυχὴ».

Οἱ φεγγίτες μέσω τῶν ὁποίων διέρχεται καὶ προσβάλλει τὸν ἄνθρωπο ἡ ἁμαρτία εἶναι τὰ ποικίλα ψυχοσωματικὰ κέντρα τοῦ ἀνθρώπου. Συνήθως προσβάλλει τὴν διάνοιά του, ἡ ὁποία παιδιόθεν ρέπει ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρά. Ὑστερα ἐκ τῆς διανοίας, τοῦ νοῦ, ἡ πονηρὴ ἐπιθυμία καὶ σκέψη κατέρχεται στὴν καρδιά, ἐκεῖ κυοφορεῖται, γίνονται διάφορες ἐπεξεργασίες, ὁπότε καὶ ὑλοποιεῖται καὶ τελικὰ ἐκτελεῖται καὶ θανατώνει τὸν ἄνθρωπο, ἀφοῦ τὰ «ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας», τὰ κέρδη καὶ τὰ ὀφέλη εἶναι θάνατος.

Ὅσο περισσότερο ὁ ἄνθρωπος ὑπηρετεῖ τὴν ἁμαρτία τόσο καὶ πρὸς πολὺ δένεται μὲ τὰ λουριά, τοὺς ἱμάντες τοῦ κακοῦ, μέχρι σημείου ὅχι μόνο νὰ ἀσθενήσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ καταντήσῃ ἀκίνητος καὶ ἄχρηστος στὴ ζωὴ, ὅπως συνέβη μὲ τὸν Παραλυτικὸ τῆς Καπερναοῦμ, ποὺ εἶχε τυλιχθῆ μὲ τὶς φασκιὲς τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐσύρετο πρὸς τὸν θάνατο. Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ συναντήθηκε μὲ τὸν ἐνσαρκωμένο Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐσπλαγχνίσθη καὶ τὸν ἐλευθέρωσε καὶ ἀνέστειλε τὴν πορεία του πρὸς τὸν θάνατο. «Θάρσει, τέκνον» τοῦ λέγει ὁ γλυκὸς Ἰησοῦς καὶ ἐκφράζεται ἔτσι τὸ μήνυμα τοῦ Μεσσία πρὸς ὅλους τοὺς πάσχοντες ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες ἢ αἰχμάλωτους του σατανᾶ ὅτι καταλύεται τὸ κράτος καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ διαβόλου.

«Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων Ἰησοῦς ἀπευθύνει

στὸν σωματικῶς ἀσθενῆ παραλυτικό. Καὶ ἀναδεικνύεται ἔτσι ἡ σχέσις ἀμαρτίας καὶ ἀσθενείας, πὺ κατὰ τὴν διδασκαλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἶναι ἡ ἐξῆς: ἡ εἴσοδος τῆς ἀμαρτίας στὸν κόσμον διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ Ἀδὰμ (τῆς ἀμαρτίας ἐννοουμένης ὡς ἐπαναστάσεως τοῦ δημιουργήματος κατὰ τοῦ Δημιουργοῦ) εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀσθένεια, τὴν φθορὰ καὶ τὸν θάνατο. Ἡ ὑπαρξὴ λοιπὸν τῆς ἀσθενείας στὸν κόσμον ἀποτελεῖ σύμπτωμα τῆς ἀμαρτωλοῦ καταστάσεως, ὄχι βέβαια μὲ τὴν ἔννοια ὅτι κάθε ἀσθένεια τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ συνέπεια συγκεκριμένου προσωπικοῦ ἀμαρτήματος, ἀλλὰ μὲ τὴν ἔννοια ὅτι γενικῶς ἡ ἀσθένεια φανερώνει τὴν φθορὰ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὴν ὑποταγὴ τῆς στῆ δύναμη τοῦ κακοῦ. Ὁ Μεσσίας ὅμως «ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου» καὶ καταλύων τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου, ἐκφράζει καὶ ἐκπροσωπεῖ τὴ νίκη τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν σατανικῶν δυνάμεων πὺ κρατοῦν δέσμιους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ δηλώνει τὴν ἔναρξιν τῆς νέας ἐποχῆς, πὺ εἶναι ἐποχὴ χάριτος καὶ σωτηρίας.

Ἡ ἀθύρτικὴ ὅμως φράση τοῦ Μεσσία πρὸς τὸν ἀσθενῆ περὶ ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν του νομίζεται ἀπὸ τοὺς παρισταμένους γραμματεῖς ὡς βλασφημία, γιατί αὐτοὶ μὴ δεχόμενοι τὴν μεσσιανικὴ ιδιότητα καὶ ἐξουσία τοῦ Ἰησοῦ νομίζουν ὅτι οἰκειοποιεῖται κατὰ βλάσφημο τρόπο ἰδιώματα καὶ ἐξουσίες τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς ἀντιλαμβανόμενος κατὰ ὑπερφυσικὸ ῥόπο τοὺς διαλογισμούς του, τοὺς ἐλέγχει γιὰ τὶς πονηρὲς σκέψεις πὺ κάνουν καὶ τοὺς ἐρωτᾷ τί θεωροῦν εὐκολότερο ἔργο, τὴν ἄφεση τῶν ἀμαρτιῶν ἢ τὴν θεραπείαν τῆς σωματικῆς ἀσθενείας. Ἀσφαλῶς οἱ ἄνθρωποι θεωροῦν πὺ δύσκολο ἔργο τὴν θεραπείαν καὶ εὐκολότερο τὴν ἄφεση τῶν ἀμαρτιῶν, ἀφοῦ τὸ πρῶτο γίνεται φανερὸ καὶ ψηλαφᾶται, ἐλέγχεται, διαπιστώνεται, ἐνῶ τὸ δεῦτερο εἶναι δώρημα προσωπικὸ τοῦ οὐρανοῦ, εἶναι χάρις καὶ μυστήριον. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, ἀδελφοί μου, βλέπει ὡς μία ἐνότητα τὸ αἷτιον καὶ τὸ ἀποτέλεσμα. Γι' αὐτὸ καὶ καταπολεμεῖ τὸ ὄρατὸ σύμπτωμα, τὴν ἀσθένεια, τὴν παραλυσία, πὺ μπορεῖ νὰ ἐλεγχθεῖ ἀπὸ ὄλους, αἴρων συγχρόνως καὶ τὸ αἷτιον, δηλαδὴ τὴν ἀμαρτίαν, καὶ ὡς ἔχων ἐξουσία ἐπὶ τῆς γῆς «ἀφιέναι ἀμαρτίας» διατάσσει τὸν παράλυτον νὰ σηκώσῃ τὴν «κλίνην» του καὶ νὰ μεταβῆ στὸ σπιτί του, στοὺς δικούς του.

Ὁ «Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» δὲν εἶναι μόνον ὁ μέλλων νὰ ὑποστῇ τὸ πάθος Μεσσίας ἢ ὁ μέλλων νὰ ἐπανεέλθῃ «μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς», ἀλλὰ εἶναι καὶ ὁ θεμελιῶν τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία μόνη ἔχει ἐξουσία νὰ συγχωρεῖ ἀμαρτίες, ἐξουσία πὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν Ἰδρυτὴ τῆς, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶχε τέτοια «ἐξουσίαν ἐκ Θεοῦ».

Ἀδελφοί μου, γιὰ τὴν σωτηρίαν μας εἶναι ἀπαραίτητη ἡ μετάνοια καὶ ἡ πίστις. Ἡ μετάνοια εἶναι θυγατέρα πρωτότοκῆ τῆς πίστεως. Ἡ πίστις εἶναι ἀπαραίτητη καὶ γιὰ τὶς κοινωνικὰς προεκτάσεις πὺ ἔχει, ἀφοῦ ὁ πιστὸς ἄνθρωπος ἀποτελεῖ ἀφορμὴν, πρόκλησιν σωτηρίας καὶ γιὰ ἄλλους. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι κατὰ τὴ διήγησιν τῆς περικοπῆς μας ὁ Ἰησοῦς ἐπαινεῖ

τὴν πίστιν τῶν συνοδῶν τοῦ παραλυτικοῦ, πρὶν θεραπείᾳ τὸν ἀσθενῆ. Ἡ ἀληθινὴ πίστις εἶναι ἐφευρετικὴ. Γι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος τῆς πίστεως ἀνακαλύπτει τρόπους δράσεως, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ ποὺ ἐπιδιώκει ὄχι μόνον γιὰ τὴ δική του ὠφέλεια ἀλλὰ καὶ τὴν ὠφέλεια τοῦ ἀδελφοῦ.

Ἄς προσευχηθοῦμε λοιπόν· «Πρόσθες ἡμῖν πίστιν Κύριε». Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

[dkpdf-button]